

W związku zaś z tym, że wniosek skarżącego z 25 lipca 2019 r., w dacie orzekania przez Sąd, nie został rozpatrzony w sposób wskazany powyżej, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 p.p.s.a. zobowiązano organ do jego załatwienia, w trybie u.d.i.p., w terminie 14 dni od daty zwrotu akt organowi, uznając, że organ dopuścił się w tym względzie bezczynności, która nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (vide: art. 149 § 1 pkt 3 i § 1a p.p.s.a.).

W tym miejscu wyjaśnić należy, że ocena charakteru naruszenia prawa powinna być dokonywana zawsze w powiązaniu z okolicznościami danej sprawy, rozpatrywanej indywidualnie, wyznaczonej przez wiele elementów zmiennych. Każda bezczynność jest bowiem naruszeniem prawa. Nie można jednak przyjąć, że w każdej mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa. W orzecznictwie trafnie wskazuje się, że "rażącym naruszeniem prawa będzie stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań możemy powiedzieć, bez potrzeby odwoływania się do szczegółowej oceny okoliczności sprawy, że naruszono prawo w sposób oczywisty" (por. wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt I OSK 675/12, CBOSA). Słusznie akcentuje się przy tym, że rażące naruszenie prawa musi posiadać pewne dodatkowe cechy w stosunku do stanu, który może być podstawą stwierdzenia bezczynności lub przewlekłości postępowania. Inaczej rzecz ujmując, naruszenie prawa "rażące" znaczy więcej niż "zwykłe" naruszenie prawa.

Uznając zatem, że rażące naruszenie prawa oznacza wadliwość o szczególnie dużym ciężarze gatunkowym i ma miejsce w razie oczywistego lekceważenia wniosków skarżącego i jawnego braku woli do załatwienia sprawy, jak też w razie ewidentnego niestosowania przepisów prawa, czy opóźnienia w podejmowanych czynnościach pozbawionego jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia, tut. Sąd stwierdził, że w realiach niniejszej sprawy nie można mówić o rażącym zaniedbaniu ze strony organu, ponieważ nie zlekceważył on strony postępowania, ani też nie pozostawał w opóźnieniu w sposób celowy. Zachowanie organu nie świadczy bowiem o braku woli załatwienia sprawy lub o celowym utrudnieniu skarżącemu dostępu do informacji publicznej. Po otrzymaniu wniosku organ podjął czynności związane z jego załatwieniem i wystosował do skarżącego pismo uznając błędnie, że stanowi ono załatwienie sprawy.

Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, w szczególności fakt zaistnienia bezczynności nienacechowanej rażącym naruszeniem prawa, Sąd nie